

İnsanın kendi ürettiği nesnelere dünyasındaki konumu ve onlarla olan ilişkisi, yaşamımızın her alanını belirleyen bir evren yaratıyor.

Bir mekan olarak, şehirlerin taşıdığı bu nesnelere dünyası ve insanın onun içindeki ilişkiler ağının sonsuz olasılıkları ile, başlangıçta insana verdiği özgürlük duygusu yerini; bağımlılık, güvensizlik ve şimdilerde de geldiği son noktada, yerini korkuya bırakmaya başladı.

'hazır nesne'ye dönüşmüş haliyle, her türlü bilgi ve görsel karmaşanın bombardımanı altında, nesnenin de ötesine geçerek, mutluluk gibi kavramların bile çok kolay tüketilebilir halde, reçetelerle bize sunuluyor olması, özgürleştirdiğimiz yanılsaması ile tektipleştiren bir dayatmaya dönüşüyor olabilir mi?

Kırılganlığın bendeki karşılığı, bu kolay tüketilebilir olanın karşısına, kolay tüketilemeyecek nesnelere çıkma isteği. İnsanın sevdiği her şeye sonsuza kadar sahip olma arzusu, kolay kırılabilir nesne karşısında, ona biçtiği değer ve bu değer kendi iç sorgulamasında oluşturduğu labirente karşılık geliyor.

Italo Calvino'ya göre ; "doğru yolu bulmak için kaybolmak gerekir... labirent, içine giren kaybolsun ve dolaşsın diye yapılır. Ama labirent, o aynı kişiye, yeni bir plan çizmesi ve labirentin gücünü yok etmesi için bir başkaldırıyı da düşündürür. Bunu başardığı takdirde insan labirenti yıkacaktır; onu boydan boya geçen biri için labirent yoktur." Italo Calvino, 1980